Несеш зі мною Хрест. Важкий він і великий.
Ідемо по воді, кріз нетрі й болота.
Стрічались люди нам язикі й безязикі
В дорозі Хресній цій, котра, як вись, крута.

Ти вже осіння. Вже. А була, як веснянка,
Мов афина дзвінка у вранішній росі.
Тепер ти Хрест несеш. Тепер ти полонянка.
І це, мабуть, жалі і болі не усі.

Якби ж до мами йти! То було б, певно, легше,
Якби до Храму йти!.. А чиясь рука
Нас повела туди, де пси химерні брешуть,
І стелиться печаль, немов полин, гірка.

Не стрівся нам Симон у тій важкій знемозі,
Долаємо шляхи і п'єм журбу удвох.
Несеш зі мною Хрест в тривожнім передгроззі,
Рахуючи літа, як в решеті горох.

Уже покрив багрець, і ясени, і груші,
А ми шукаєм все, де мільший перебрід.
Стомились ми давно. Стомились наші душі.
Але ще не пора присісти на обід.

Іще плаї, плаї... За ними аж кичери.
Коли сягнемо їх без всяких осторог,
Тоді вже сядемо до вічної вечері.
Одні на білий світ. Хіба що з нами Бог.